

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.695 van 18 oktober 2018
in de zaak A. 220.740/VII-39.835.**

In zake : Micheline DE BEULE
wonende te 3220 Holsbeek
Gravenstraat 25
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 november 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 13 september 2016 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 25 februari 2016, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Demarol België voor een tankstation, gelegen aan de Gravenstraat 33 te Holsbeek, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster, die verschijnt in persoon, en advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De NV Demarol dient op 14 september 2015 bij de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) een milieuvergunningsaanvraag in voor het veranderen door uitbreiding van een tankstation met een stalplaats voor (35) mobilhomes aan de Gravenstraat 33 in 3220 Holsbeek.

3.2. De inrichting is volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven gelegen in woongebied met landelijk karakter.

3.3. Tijdens het openbaar onderzoek worden 2 bezwaren ingediend.

3.4. Bij besluit van 25 februari 2016 verleent de deputatie de milieuvergunning.

3.5. Tegen deze vergunningsbeslissing dient verzoekster een beroep in. Zij voert samengevat volgende grieven aan:

- “- de firma Demarol is geen uitbater; er is geen opgave van gebruiksrecht;
- het bedrijf beschikt over geen van de nodige stedenbouwkundige vergunningen; alle eerder toegekende milieuvergunningen bleven onuitvoerbaar en zijn ondertussen vervallen;
- het bedrijf is zonevreemd; er is ook uitbating in agrarisch gebied;
- de milieuvergunning heeft geen enkele zin, ze zal geschorst blijven;
- de broers Constant en Gilbert Smets baten alle onderdelen sedert minstens 26 november 1992 (start tankstation) ononderbroken tot op heden uit;
- de ene bouw- en milieuovertreding na de andere werd begaan; nochtans wordt het bedrijf ononderbroken uitgebaat; de gemeente en de provincie houden de hand boven het hoofd;
- de burgemeester is verantwoordelijk voor de veiligheid en de controle op het rechtmatig uitbaten van bedrijven;
- op de gemeente heeft men nog nooit gehoord van stedenbouwkundige veiligheidsvoorschriften en verordeningen bij een tankstation; de gemeente meent dat al wat ondergronds is, niet aan een bouwvergunning moet voldoen;
- de provincie blijft maar milieuvergunningen uitschrijven, zonder controle op de naleving van de wetgeving;
- er is politieke onwil en willekeur op de gemeente”.

3.6. In het kader van de beroepsprocedure wordt advies verleend door: de afdeling milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie (gunstig), de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen (gunstig), de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (gunstig).

3.7. Met het thans bestreden besluit verklaart de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw het beroep ongegrond en bevestigt zij de bestreden beslissing van de deputatie.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunten van de partijen

4. De verwerende partij betwist het belang van verzoekster omdat de opslag van brandstoffen in ondergrondse houders en van butaan en propaan in flessen verzoekster “geen enkele hinder of nadelen” berokkent. Het perceel A230N “is bovendien zelfs niet aanpalend aan de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, maar er is nog een oprijlaan met bomenrijen aan weerszijden op een ander perceel gelegen tussen het project en het perceel van [verzoekster] [...] Het vergunde houdt ook geen veiligheidsrisico in, nu de opslagplaats afgeschermd wordt door een omheining en een poort, en een veelvoud van de vereiste veiligheidsafstanden in acht wordt genomen”. De verwerende partij stelt daarnaast dat zij “tevergeefs [zocht] naar een uiteenzetting omtrent enig voordeel dat de nietigverklaring aan [verzoekster] zou kunnen opleveren”.

5. Verzoekster antwoordt dat haar belang reeds werd bewezen naar aanleiding van de aanvraag en het openbaar onderzoek. Zij wijst verder op de onvergunde stedenbouwkundige toestand en het ontbreken van controles door de brandweer en stedenbouw, van het feit dat geen melding werd gedaan van de start van de (ver)bouw van het gebouw, dat de inrichting reeds in 1992 zonder vergunning werd geopend, dat de ondergrondse houders enkel bij de levering uitwendig werden onderzocht en de andere controles nooit werden uitgevoerd. Zij betoogt dat een dergelijk benzinestation een groot gevaar vormt voor het milieu.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang. De verzoekende partij moet doen blijken van het rechtens vereiste, rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel belang bij de gevraagde vernietiging.

Om van een benadeling of van een belang te doen blijken bij de nietigverklaring van de milieuvergunning, moet de verzoekende partij aantonen of minstens aannemelijk maken dat zij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie van de betrokken inrichting. Anderzijds moet wie meent dat de verzoekende partij niet het vereiste belang heeft, aantonen dat zij geen of hoogstens slechts een verwaarloosbare hinder kan ondervinden door de exploitatie. Opdat van een voldoende belang sprake zou zijn, moet niet worden aangetoond dat de hinder onaanvaardbaar is.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de verzoekende partij en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt als een belangrijk objectief criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de omgeving van de verblijf- en werkplaats van de verzoekende partij hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

7. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster op korte afstand woont van het tankstation. Aangezien de bestreden milieuvergunning een inrichting van klasse I betreft, dit is het type van inrichting dat door de decreetgever als meest hinderlijk wordt beschouwd, moet worden aangenomen dat de exploitatie van de vergunde inrichting merkbare gevolgen kan hebben in de woonomgeving van verzoekster.

Verzoekster beschikt wel degelijk over het rechtens vereiste belang.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Beoordeling

8. De verwerende partij werpt op dat het beroep van verzoekster “geen middelen, minstens geen ontvankelijke middelen” bevat omdat in het verzoekschrift geen rechtsregel wordt ingeroepen die geschonden zou zijn.

9. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: algemeen procedurereglement) vereist dat het verzoekschrift tot nietigverklaring “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” bevat. Onder “middel” in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement wordt verstaan: een voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel of het rechtsbeginsel waarvan de schending wordt ingeroepen, alsook van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Opdat een door haar aangevoerd middel ontvankelijk zou zijn, dient een verzoekende partij derhalve niet alleen duidelijk te maken welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht, maar ook op welke wijze, naar haar oordeel, die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt miskend.

De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig in het inleidend verzoekschrift te formuleren strekt ertoe het tegensprekelijke

karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen.

Hieruit volgt dat indien een verzoekende partij geen precieze aanduiding geeft van de rechtsregel of het rechtsbeginsel dat zij geschonden acht, tot de onontvankelijkheid van het middel moet worden besloten, tenzij haar uiteenzetting zowel aan de verwerende partij als aan de Raad van State toelaat om de geschonden geachte bepaling(en) en beginselen te identificeren.

10. Verzoekster beperkt zich in haar uitgebreid inleidend verzoekschrift tot het hernemen van haar grieven in de administratieve beroepsprocedure zonder omschrijving van enige geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel en van de wijze waarop deze door de bestreden beslissing zou geschonden worden. Zij besluit daar wel uit dat haar “bemerkingen in beroep [...] niet door bewijzen [werden] weerlegd”.

In haar memorie van wederantwoord noch in haar laatste memorie gaat verzoekster in op de exceptie van ontbreken van (ontvankelijke) middelen.

11. In dit geval blijkt uit het verweer van de verwerende partij dat zij in de uiteenzetting van het middel/de middelen, voor zover ontvankelijk, in het inleidend verzoekschrift heeft kunnen lezen dat volgens verzoekster het onderzoek van haar beroepsgrieven onregelmatig of niet werd gevoerd en dat zij zulks betwist.

12. In voormelde omstandigheden laat de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift toe te begrijpen dat verzoekster de schending aanvoert van de verplichting tot het motiveren van de bestreden individuele bestuurshandeling.

13. In dit verband moet allereerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet op elk aangevoerd argument afzonderlijk moet worden geantwoord. Het volstaat dat uit de beslissing, desnoods impliciet, kan worden afgeleid waarom de door verzoekster verdedigde standpunten niet worden gevolgd.

14. Vervolgens geldt de vaststelling dat de beroepsargumenten van verzoekster wel degelijk het voorwerp zijn geweest van onderzoek dat leidt tot een gemotiveerde beoordeling ervan in de bestreden beslissing.

15. Omtrent de grieven van verzoekster over:

- de uitbating overweegt de minister op grond van artikel 1 van titel I van het Vlarem dat de “nv Demarol België voor haar rekening andere de inrichting kan laten exploiteren”;
- de vergunningstoestand van de inrichting besluit de minister op basis van een overzicht van de verleende vergunningen en een beschrijving van de bestaande inrichting “dat het hier een grotendeels vergunde infrastructuur betreft”;
- de zonevreemdheid van de inrichting stelt de minister vast dat de inrichting en “de stalling van mobilhomes [...] gebeurt binnen het woongebied met landelijk karakter”;
- de uitvoerbaarheid, het verval, de schorsing van de eerder verleende en bestreden milieuvergunning(-en), bouw- en milieuovertredingen, “de controle op het rechtmatig uitbaten” of “op de naleving van de wetgeving, en “politieke onwil en willekeur op de gemeente” overweegt de minister “dat het toezicht op de voorwaarden opgelegd aan de inrichting toebehoort aan de bevoegdheid van de afdeling Milieu-inspectie”;
- de veiligheid en stedenbouwkundige veiligheidsvoorschriften en verordeningen bij een tankstation besluit de minister aan de hand van een aantal gegevens dat “de opslagplaats voor gasflessen [...] geen direct veiligheidsrisico inhoudt” en dat “de bovengrondse opslag van gassen en ondergrondse opslag van brandstoffen ruimtelijk geen bezwaar stelt”.

16. Uit de bestreden beslissing kan in het licht van de beroepsgrievan van verzoekster op een duidelijke manier worden afgeleid waarom ze werd genomen.

Het enige ontvankelijke middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien oktober tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys